

anden. Det viser sig, at naar vi sammenligner Finansaaret 1900—01 med Finansaaret 1913—14, det vil sige betragter Venstres Regeringsperiode, er der i disse 13 Aar en Stigning for Militærudgifternes Vedkommende paa 12 Mill. Kr. Naar den højtærede Finansminister angav 12 Mill. Kr., vil jeg sige, at han har været meget forsigtig, og naar det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) før vilde hævde, at der var Tendens i den højtærede Finansministers Tal, ja saa er det i alt Fald paa dette Omraade en Tendens i Favør af det forrige Regeringsparti. Stigningen i Militærudgifterne er vistnok i Virkeligheden større; jeg tror ikke, den højtærede Finansminister har medregnet alle Militærudgifter, bl. a. tror jeg, at f. Eks. en saa stor Post som Militærets Fribefordring ikke er indbefattet, og det er dog en Post, som maa og bør medregnes. Og der er adskillige andre Poster, som ikke er taget med. Men lad os, for at holde os paa den sikre Side, blive staaende ved dette: at Militærudgifterne i Venstres Regeringstid — i 13 Aar — er steget med 12 Mill. Kr. Naar vi da paa den anden Side ser paa Stigningen for de borgerlige, de civile Udgifters Vedkommende — her regnede den højtærede Finansminister med en Stigning paa i alt 47 Mill. Kr. — vil man se, at Stigningen i Militærudgifterne udgør en Fjerdedel deraf. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem fra Æbeltoft ikke syntes om disse Tal, men det er, finder jeg, Tal, som det har sin store Interesse at lære at kende, Tal, som bør kendes af den almindelige Vælgerbefolkning. Thi de er ganske vist, naar man ser nøjere til, stridende mod Venstres gamle Krav om Militærudgifternes Nedsættelse, og man forstaaer meget godt, at naar saadanne Tal kommer frem, bliver Følgen for Venstres Vedkommende, som vi saa ved sidste Valg, at Partiet gaar tilbage i Mandattal.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder i Finanslovsforslaget; det vil langt bedre kunne ske ved Forslagets anden og tredje Behandling. Jeg vil til Slut blot udtale Haabet om, at dette Finanslovsforslag maa faa en fredelig Gang igennem Rigsdagen af Hensyn til det store Spørgsmaal, som overskygger alle andre, nemlig Forfatningssagen, det Spørgsmaal, som — det kan jeg godt sige — optager alle Sind og al politisk Interesse; vi maa haabe paa at faa en fredelig Rigsdags-samling, hvor al Kraft og Opmærksomhed sættes ind paa Løsningen af det store Forfatningsspørgsmaal.

Povlsen: Den 24. Juni i Aar, da den nuværende Regering første Gang fremskillede sig for dette høje Ting, udtalte den højtærede Konseilspræsident, at den kommende Rigsdag havde faaet tildelt en grundlovgivende Rigsforsamlings Opgave, og et stort historisk Ansvar var dermed lagt paa os alle. I Forbindelse dermed udtalte den højtærede Konseilspræsident derfor ogsaa, at saa længe Grundlovsforhandlingen førtes, maatte Spørgsmaal, som tidligere havde fremkaldt Uoverensstemmelse mellem de 3 Partier, der nu stod enige om at ville gennemføre en Grundlovsændring paa den lige og almindelige Valgnets Grund, holdes tilbage, og ingen nye, store Spørgsmaal, der kunde give Anledning til Strid, vilde, udtalte den højtærede Konseilspræsident, blive rejst fra Ministeriets Side, og i Lovgivningen vilde Ministeriet samle Interessen om Grundlovssagen. Hermed udtalte Konseilspræsidenten Ønsket om den *Treuga Dei*, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) gav sin fulde og smukke Tilslutning; og som det ærede Medlem jo ogsaa i den store Tale, han indledede disse Forhandlinger med, anerkendte ikke paa noget Punkt var blevet brudt. Naar jeg kalder det en stor Tale, tænker jeg selvfølgelig ikke dermed paa, at den varede 7 Kvarter, men det er dog vistnok ikke til enhver Tid, at det, efter at en Taler har talt i 7 Kvarter, kan siges, at der ikke blev talt et eneste Minut for længe. Jeg tror, alle, som hørte denne Tale, er enige med mig i, at det kunde man sige om den Tale, hvormed disse Forhandlinger blev indledet. Naar jeg kalder det en stor Tale, tænker jeg først og fremmest paa, at man der mødte et Storsyn, som det er overordentlig velgørende at komme til at staa overfor, idet den ærede Taler fejede alle Smaatterier til Side for at give Plads for Sagen selv i hele dens Storhed, den Sag, som er saa stor, at ingen Venstremand kan lægge Sten paa dens Vej uden at neddrage den alvorligste Straf over sig selv. Jeg tror ogsaa, at den Tale, det ærede Medlem fra Æbeltoft holdt, maa gøre sin alvorlige Virkning — hvilket jo ogsaa var tilsigtet — paa den Landstingsmand, som førte Ordet forleden Dag paa det frikonservative Partis Vegne oppe i Landstinget. Jeg haaber, at denne Tale maa berøve den ærede Landstingsmand alle Illusioner om, at det skulde kunne lykkes ved Hjælp af en Fløj i Venstre at faa sluttet et Forlig uden om den lige og almindelige